

het verhaal van Geen Gezicht - sopraan

$\text{♩} = 100$ couplet 1

p wan-de-lend door de we-reld droeg ik ve - le ge-zich -

7 -ten ook al wa-ren er die me de-den hui - ui - ui- ui-len ik had ze

13 al - len om hun ei - gen wij - ze lief

17   couplet 2

mp steeds be-ter leer de ik ze ken - nen mijn gek-ke bek - ken grijnsen

23 gro-tesmoel toch was er niet een die voe-oe-l de al - s de - ge - e - ne - e

29 *mf* *mp* die ik wer-kelijk was'twas zelfs of er ach-ter mijn lach iets ging ver

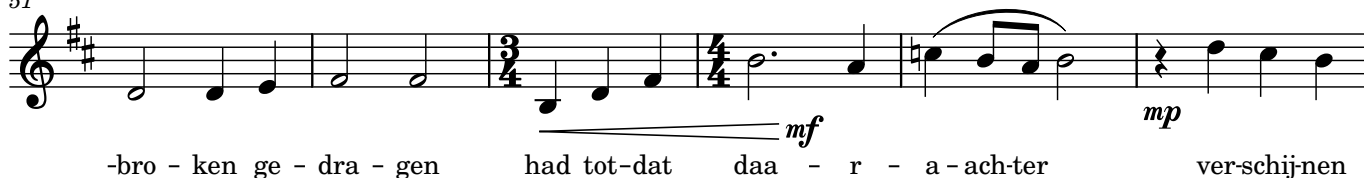
35 bor - gen iets wat mij steeds har - der riep

39   couplet 3

mp op zoek naar wat daar ach-terschuil ging ont-deed ik mij toen e - en

45 vo-or een van de mas-kers die ik do - o - o - r de ja-ren heen on-af-ge -

51

57

couplet 4

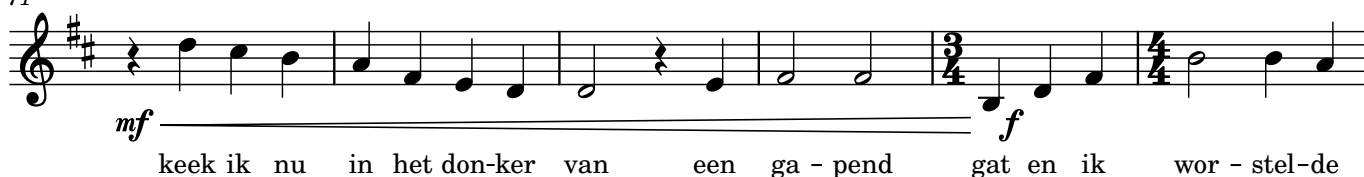
61

66

71

77

83

REFREIN I

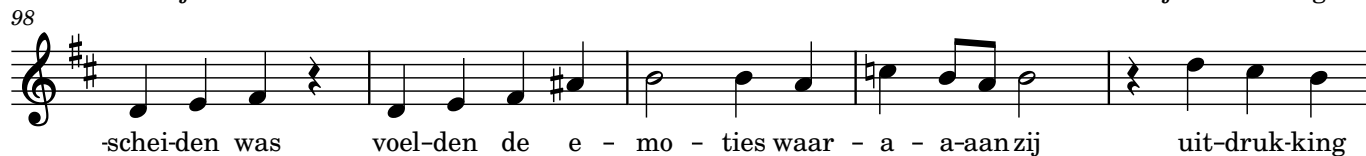

90

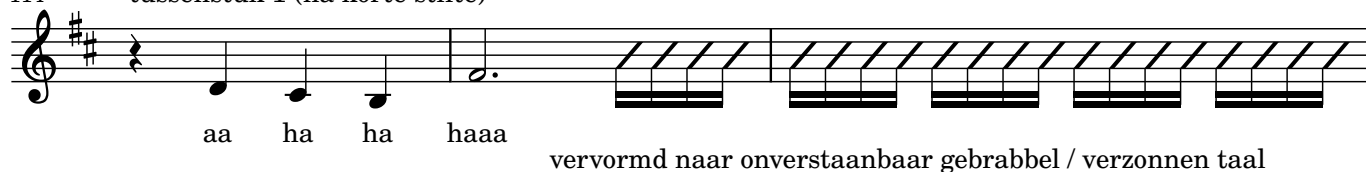

HERHALING REFREIN INSTRUMENTAAL

92 couplet 5

114 tussenstuk 1 (na korte stilte)

TUSSENSTUK 1 ABSTRACTE STEMMEN

1. Ahahaa → gebrabbel — FORTE

Het hele koor begint forte met “ahahaa”.

De ahahaa gaat geleidelijk over in onverstaanbaar gebrabbel.

2. Na een aantal seconden over naar zacht— PIANO

Op aanwijzing van de dirigent wordt het geheel zacht.

De eerste spreekstem begint door de microfoon.

Het koor gaat zacht verder:

ahahaa en onverstaanbaar gebrabbel blijven zich door elkaar heen herhalen.

3. Wies (kind film) komt naar buiten

Op teken van de dirigent verdwijnt de ahahaa.

Alleen emotioneel, onverstaanbaar gebrabbel blijft over.

De dirigent stuurt de intensiteit: het koor wordt op zijn aanwijzingen harder en zachter.

4. James komt naar buiten

De tweede spreekstem begint.

Het koor blijft doorgaan met het onverstaanbare gebrabbel

en volgt de dynamiek van de dirigent.

5. Vanaf het derde tekstgedeelte

De stemmen doven langzaam uit, totdat alleen de spreekstem overblijft.

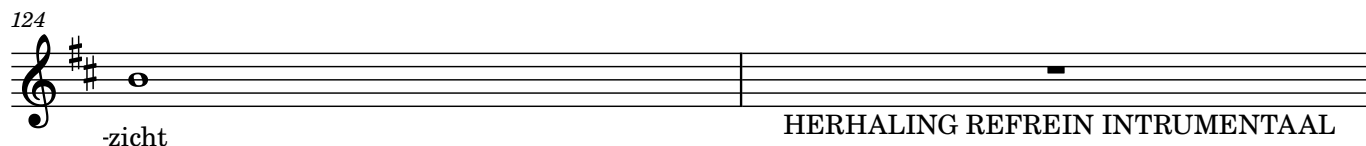
TEKST TUSSENSTUK 1

Behoedzaam zamelde ik alle
gevallen smoelwerken van de grond bijeen
en bracht ze samen in mijn huis
als was mijn leven als tentoonstelling uitgestald
ik was door mijn gevoelens zo vaak overmand geweest
dat wat ze wilden zeggen me steeds ontging
nu er afstand was, hoorde ik voor het eerst
wat al die tijd in mij gesproken had

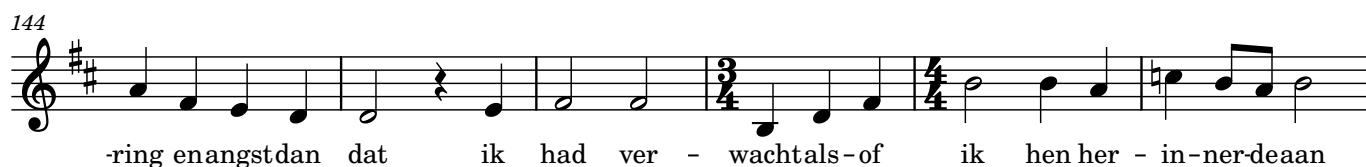
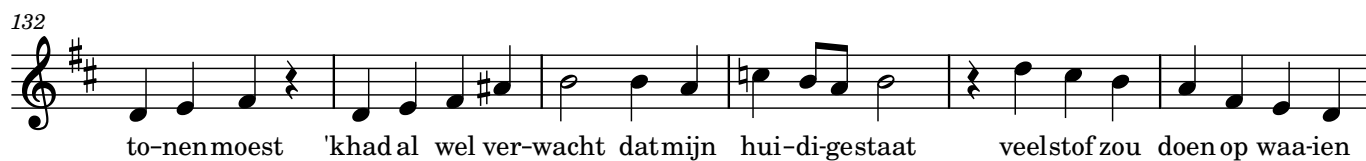
en plotseling stroomde alles naar buiten!
alles wat ik gevoeld had zonder het te begrijpen
alles wat ik begrepen had zonder het te voelen
wat mijn angst voor mij verborgen had
wat mijn verdriet al die tijd had geweten
en wat mijn verlangen nergens vinden kon

wel dagenlang zat ik te luisteren
één voor één vertelden zij wat ik niet had verstaan
gaandeweg trok een scheef gezicht weer recht
een lange werd door wat hij zei wat minder lang
en toen ieder gesproken had
werd ik, net als mijn maskers, vredig en stil

117 REFREIN II

126 couplet 6 (extra lang)

TUSSENSTUK 2 - DE BINNENWERELD VAN GEEN GEZICHT**MUZIEK**

- Piano stopt, de harp begint te spelen
- koor wordt een klankveld zonder vaste melodie of ritme
- klanken: adem, lange tonen, ruis, fragmenten
- opbouw in golven (ontstaan → spanning → oplossen)

KARAKTER

Vloeibaar, dromerig, innerlijk

HOE KLINKT DE BINNENWERELD?

A. Iets wat je inhoudt / wat vastzit
het geluid van iets wat je niet uitspreekt / niet uit kan spreken

B. Iets wat geruststelt
alsof je jezelf probeert te kalmeren; wiegende tonen, zachte
herhaling, fluistering

C. Iets dat geen taal heeft
Je weet wat je voelt, maar er zijn geen woorden; klankbrokjes, fragmenten, zuchten,
ALS ADEM

TEKST / STEM

- tekst gesproken i.p.v. gezongen
- elke zin ±3 keer herhaald door 3 verschillende stemmen
- verschillende toonhoogtes / intonaties

TEKST TUSSENSTUK 2

1) Het missen van mijn gezicht maakt dat
je wel rechtstreeks in mijn innerlijk kan zien

2) het missen van mijn gezicht maakt dat
je rechtstreeks in mijn innerlijk kan zien

3) Doordat mijn gezicht ontbreekt, kijk je me recht in mijn ziel

1) juist die blik, rechtstreeks naar binnen,
leek iets dat voor wie mij zag, te veel om te verdragen was

2) juist die blik, recht naar binnen, was te veel om te verdragen

3) Die blik naar binnen was voor de mensen te veel.

1) en dat valt wel te begrijpen

2) ik kan het wel begrijpen

3) het is wel te begrijpen

1) de kiem ervan is van buitenaf gezaaid

2) het is van buitenaf ontstaan

3) Ook in mij werd ooit de kiem ervan gezaaid

1) de waarde van een mens ligt in onze tijd nu eenmaal niet in zijn wezen
maar in wat hij toont

2) De waarde van een mens ligt in onze tijd niet in wat hij is,
maar in wat hij van zichzelf laat zien

3) Uiteindelijk zien we niet meer wie iemand is,
maar wie hij ons toont

1) De ziel is als een erfstuk dat we verloren op weg naar een schitterend bestaan

2) Ergens onderweg naar een schitterend bestaan verloren we de ziel

3) De ziel bleef achter op weg naar een schitterend bestaan

161 een me-nig - te groei - de om mij heen hun stem-men zwol - len aan tot een

dwi-ngend koor de eis me te be - dek - ken klonk als e-en wet er brakeen

166 GIL!!

gil ge-volgd door een luid be - vel ik bood geen en-kel te-ge-n-weer

172

toen ik werd af - ge-voerd als iets wat niet mag zijn

177 REFRAIN III

Musical score for Refrain III, measures 177-182. The key signature is two sharps (F# and C#). The melody is written on a single staff. Measure 177 starts with a forte (f) dynamic and a half note F#4. Measure 178 has a quarter note G#4, a quarter note A4, and a quarter note B4. Measure 179 has a quarter note C#5, a quarter note D5, and a quarter note E5. Measure 180 has a quarter note F#5, a quarter note G5, and a quarter note A5. Measure 181 has a quarter note B5, a quarter note C#6, and a quarter note D6. Measure 182 has a quarter note E6, a quarter note F#6, and a quarter note G6. The piece ends with a fortissimo (fff) dynamic.

183 geen ge - zicht ik ben geen ge - zi - cht hoor ze zeg-gen GRIJPHEMhet is

geen ge - - - zicht HERHALING REFREIN INSTRUMENT

[illegible]

192

stoel be-zet er gin-gen vra-gen rond heeft de mens e-ekern of be-staat

197

hij slechts uit la - gen aan de bui - ten kant leidt de stad ge - zichts - ve - r - lies

203

als mijn af - zicht-'lijk-heid zo maar toe - ge - la - ten - wordt

208   **couplet 9**

mp ik sprak tot hen mijn stem was hel - der u ver-wijt mij te zijn zon -

214

mf

220 -der ge-zicht dat ik mijn bin - nen - stemaar o-pen-lijktoon vind u aan-stoot-ge-venden

226

daar - bij geen ge - zicht ik zou mij to-nen zon-derdat wat een mens in

uw we - reld tot aan - vaard - baar we - zen maakt

TUSSENSTUK 3

Bij het binnengaan van de tunnel neemt het gefluister geleidelijk het geluid van de wind over.

Gehele koor fluistert de tekst vrij door elkaar heen, ieder in eigen tempo. Niet verstaanbaar. Volg de dirigent voor dynamiek. Aan het einde langzaam uitdoven.

TEKST

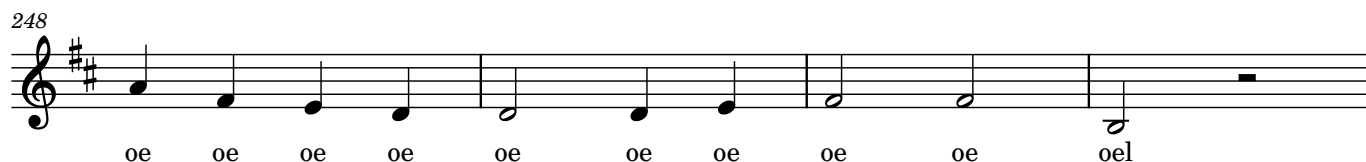
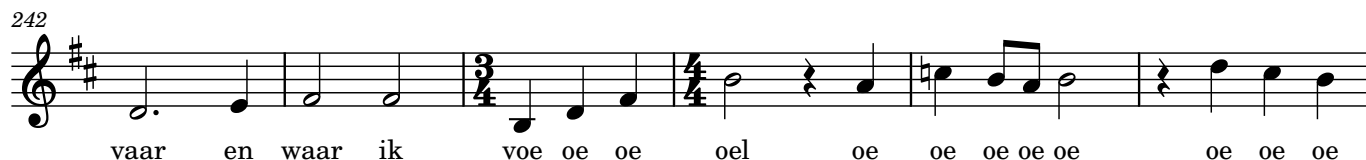
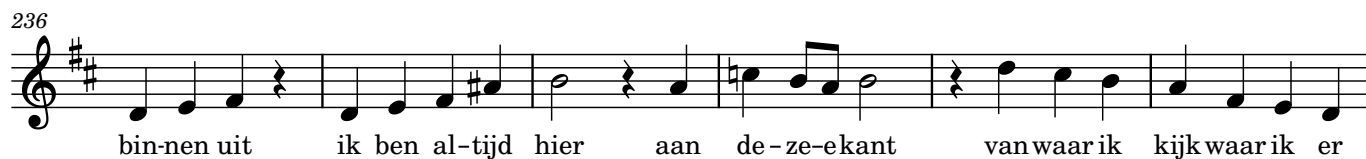
maar wat ik droeg was nooit mijn gezicht
het waren afdrukken van anderen
maskers, zorgvuldig gevormd
uit verwachtingen die de mijne niet waren

zonder dat ik het merkte
was ik gaan lijken op wie men in mij zag
het moet minder eenzaam hebben geleken
iemand te zijn in de ogen van een ander
dan niemand in die van mijzelf

zo raakte ik gewend
mijn leven van buitenaf te leven
en misschien doen we dat allemaal
onze ogen kijken naar buiten
alsof daar te vinden is wie we zijn

we zien alles
behalve degene die ziet
en de wereld blijft ons roepen
naar buiten
in het zicht
toon jezelf!

230 couplet 10

PERSOONLIJK INTERMEZZO

ik denk dat ik heel lang bezig ben geweest iemand te worden
 iemand die iets kon
 die iets wist
 die ergens gekomen was
 maar op een gegeven moment begon ik te begrijpen
 dat al die dingen eigenlijk buiten je liggen
 wat je hebt, wat je weet, wat je bereikt hebt
 en ik begon me af te vragen
 hoeveel die dingen eigenlijk over mij zeiden
 want je bouwt ze langzaam om jezelf heen
 laag voor laag
 en voor je het weet denk je dat dat is wie je bent
 en het vreemde is
 dat het er prachtig uit kan zien
 het kan glanzen
 maar uiteindelijk is het ook een soort schil
 en ik merkte dat ik achter die schil eigenlijk heel alleen was
 want wat ik om mezelf heen had gebouwd
 stond niet alleen tussen mij en andere mensen
 het stond ook tussen mij en mezelf
 ik had altijd willen zijn wie ik wilde zijn
 maar ik was er nooit aan toegekomen te zijn wie ik was.

252 couplet 11 (solo)

Ik stopte even om het zweet van mijn voorhoofd te vegen.
En pas toen merkte ik dat zich tijdens mijn spreken
langzaam opnieuw een gezicht had gevormd voor mijn hoofd.
In mijn vuur was ik iemand geworden.
Iemand met ideeën. Met woorden. Met overtuiging.
Vlug trok ik het masker weer van mij af.
Ik bleef staan.
Mijn handen leeg.
Mijn gezicht open.
Er was niets meer dat ik kon toevoegen zonder het weer te bedekken.
Daarna sprak ik niet meer.

298 REFREIN IV

GEEN GEZICHT, wij zijn GEEN GEZICHT
 Laat de mensen praten, wij zijn GEEN GEZICHT

GEEN GEZICHT, wij zijn GEEN GEZICHT
 Achter onze maskers zijn wij GEEN GEZICHT

PERSOONLIJK INTERMEZZO II

bij mij zat dat heel erg in het idee
 dat ik iemand moest worden
 iemand die iets kon
 die iets wist
 die iets bereikt had
 er was altijd wel iets waarvan ik dacht
 als ik dát eenmaal kan
 of als ik daar eenmaal ben
 dan klopt het
 maar dat moment kwam eigenlijk nooit
 want iedere keer als ik ergens kwam
 was er alweer iets nieuws
 en bleef ik naar mezelf kijken
 als iemand die nog niet helemaal af was
 en op een gegeven moment dacht ik
 waar ben ik eigenlijk al die tijd naartoe aan het gaan?
 ik had altijd willen zijn wie ik wilde zijn maar
 ik was er nooit aan toegekomen te zijn wie ik was